

[Aksel Møller.]

fri for enhver antydning af råd mod den inflationsulykke, som er i færd med at gøre alle de anstrengelser, man har gjort sig for at komme ud af valutavanskelighederne, forgæves. Ja, statsministeren søgte endda ligesom at overdøve de sørgelige kendsgerninger ved at fremdrage nogle lyse træk i billedet, og det lader sig jo altid gøre, eftersom intet er så galt, at det ikke er godt for noget.

Jeg indrømmer, at den høje regerings svigtende evne til at klare landets vanskeligheder ikke skyldes mangel på flid. Særlig den højtærede stats- og udenrigsminister lægger en fabelagtig travlhed for dagen. I Billed-Bladet man se hvordan. Det bragte forleden en billedserie om, hvordan dagen går for ham. Jeg tror, det vil glæde ham, at jeg ikke beskæftiger mig nærmere med teksten til billederne. Vi vil nok begge med god grund føle os lidt flove, hvis vi herfra skulle give os til at slukke den brand af gloende kul, som bladet har sanket på den højtærede stats- og udenrigsministers hoved. Men det fremgår af den serie billeder, som den højtærede stats- og udenrigsminister har tilladt bladet at optage af sig, at han, som har landets to højeste embeder, er så travlt beskæftiget dagen igennem, at den højtærede minister hr. Ernst Christiansens tilstedeværelse ganske kan overses, hvad der naturligvis er sørgeligst for ham. Men værre for os alle er det, at man med rette kan spørge, om det er forsvarligt, at embederne som statsminister og udenrigsminister forenes i én person. Jeg har tidligere hævdet, at denne forening ikke var tilrådelig. Udenrigsministeren befinder sig så ofte på rejse, at statsministergerningen må lide skade derved. Fra dette efterår kan jeg blot nævne de to Londonkonferencer, der krævede den danske udenrigsministers tilstedeværelse i London netop i det tidsrum, hvor regeringens forberedelse til mødet med folketinget i det nye folketingsår almindeligvis finder sted.

Måske er al denne travlhed også grunden til, at den højtærede statsministers åbnings-tale blev så fattig på vitaminer. Det er ikke muligt — selv ved et indgående studium af den — at finde ud af, hvilke hensigter regeringen har. Sådan set opfylder den egentlig kun formelt de krav, grundloven

stiller om åbnings-talen som indledning til forhandling ved begyndelsen af folketings-året.

Bevares, der er naturligvis ingen af os, der venter, at en statsminister i vort lille land hver første tirsdag i oktober skal kunne udtale sig om udenrigspolitik på en særlig opsigtsvækkende måde. Gjorde han det, burde det vel endda forbydes ved lov.

Der er i dette høje ting et betydeligt flertal, hvortil også mit parti hører, som tror på, at verdensfreden endnu står på så svage fødder, at et våbensamarbejde mellem vestens nationer stadig er nødvendigt. Den, der er pessimist, vil kunne henvise til, hvor truende nær en krig var i dagene umiddelbart efter præsident Nassers diktatoriske indgreb over for Suezkanalen. En optimist kan måske hente næring til en vis sorgløshed i den kendsgerning, at krigen jo dog blev afværget; men jeg beder om, at man lægger mærke til, at indtil dette øjeblik er diktatorens vilje sket fyldest, og tilbage er kun et håb om en forandring heri. Nej, verdensfreden er i sandhed ingenlunde sikret. Forholdet mellem Israel og de arabiske stater giver rig anledning til ængstelse, og begivenhederne i Nordafrika og i Hongkong er truende tegn.

I den højtærede statsministers tale forleden udtaltes der tilfredshed med, at afspændingen i forholdet mellem vest og øst er fortsat i det forløbne år. Men de sidste dages forlydender fra Sovjetunionen viser desværre, at der når som helst kan indtræffe begivenheder, som vil medføre et tilbagefald til den skarpe og uforsonlige kurs, som Stalin fulgte, og som vil være ensbetydende med opretholdelse af en række slavestater i Østeuropa. Med tanke på denne usikkerhed er det tilfredsstillende, at den høje regering ikke imødekom det radikale venstres nye krav om utidige ændringer i dansk forsvarspolitik. Regeringen har allerede tidligere vist sig alt for svag over for det radikale venstre på dette punkt. Den har derved påtaget sig et medansvar for den kædereaktion, som i NATO-landene har ført til svækkelse af det vestlige forsvar.

Jeg tror på, at verden engang vil blive fornuftig nok til at sætte freden over alt andet; jeg håber endda på, at den bliver så fornuftig, at den ikke behøver andet end et internationalt politi til at vogte freden.